

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
 redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Colectă pentru refacerea acoperișului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în evidență problemele majore ale acoperișului de la casa parohială, care necesită intervenție de urgență, pentru a stopa curgerea apei prin tavane. Lucrările de reparații au început deja și am dori, în primă urgență, să refacem zonele cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne pot sprijini pentru refacerea acoperișului, a cărui tablă și șarpantă au fost profund afectate în ultimele decenii.

Puteți face donații către Parohia Toma Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iași, iar în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei, sau la pangarul parohial, doamnei Aurica Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

*Delectează-te cu o lectură plăcută!
 Citește și informează-te !*

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic și duhovnicesc în această săptămână

◆ Astăzi, duminică, 29 iunie, începând cu ora 8.00,

- Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- Taina Sfintei Împărtășanii

◆ Tot astăzi, duminică, 29 iunie, ora 18.00,

- Paraclisul Maicii Domnului. În cadrul acestei rugăciuni este expusă spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Prodrumița”, ce poartă binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al mănăstirii Prodrumul de la Athos.

◆ Marți, 1 iulie, ora 18.00,

- Slujba Acatistului Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

◆ Vineri, 4 iulie, ora 18.00,

- Slujba Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă, 5 iulie, ora 18.00,

- Slujba Vecerniei

Măgarul înțelept

Într-o zi, măgarul unui fermier a căzut pe fundul unei fântâni. Animalul a zbierat ore întregi, în timp ce fermierul încerca să găsească o cale de a-l scoate afară. Într-un final, fermierul a decis că animalul este bătrân și că fântâna trebuia oricum astupată. Nu merita să scoată măgarul de acolo. Drept urmare, fermierul a rugat niște vecini să-l ajute. Toată lumea a luat o lopată și a început să arunce pământ în fântână. La început, când măgarul a realizat ce se întâmplă, a urlat din rărunchi. Dar după puțin timp, spre surprinderea tuturor, s-a calmat. După multe lopeți de pământ, fermierul a decis să se uite în groapă și a fost uimit de ceea ce a văzut. Cu fiecare lopată de pământ care-i cădea pe spate, măgarul făcea ceva uimitor. Se scutura și apoi făcea un pas mai sus. Pe măsură ce vecinii fermierului continuau să arunce pământ pe animal, el se scutura și mai făcea un pas. Curând, măgarul a atins buza fântânii și a plecat într-un tropăit.

Viața îți va arunca pământ pe tine, tot felul de pământ. Cheia pentru a ieși din fântână este să te scuturi de el și să faci un pas mai sus. Fiecare dintre problemele noastre este o treaptă.

Putem să ieșim din cele mai adânci fântâni, doar nedându-ne bătuți. Scutură-te și mai urcă un pas !

Invitație la Pelerinaj în Țara Sfântă

În perioada 18-25 septembrie 2014, Parohia noastră intenționează a organiza un pelerinaj la Locurile Sfinte. În numerele viitoare, vom oferi detalii și informații privind itinerariul pe care-l vom parcurge și obiectivele pe care le vom vizita.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treia după Rusalii

Astăzi, 29 iunie: Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Evanghelia duminicii Matei 6, 22-23

22. Luminătorul trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tau e curat, tot trupul tău va fi luminat;

23. dar dacă ochiul tău e rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care se afla'n tine este întuneric, cu cât mai mult întunericul!

24. Nimeni nu poate sluji la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va alipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.

25. De aceea vă spun: Nu purtați grijă pentru viața voastră ce veți manca și ce veți bea, nici pentru trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?

26. Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult altceva decât ele?

27. Și cine dintre voi, purtându-și grijă, poate să-i adauge staturii sale un cot?

28. Iar de îmbrăcăminte de ce purtați grijă?

Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostensesc, nici nu torc,

29. dar v'o spun Eu vouă că nici Solomon, în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei!

30. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin-credincioșilor?

31. Așadar, nu vă îngrijorați spunând: Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca?

32. - deoarece pe toate acestea păgânii le caută -; că știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de toate acestea;

33. ci căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea vi se vor adăuga.

Icoană praznicală din inventarul parohiei noastre, realizată de pictorul Cristian Ștefan

“Cu ce cununi de laude vom încununa pe Petru și pe Pavel, pe cei despărțiți cu trupurile și împreunați cu duhul, pe mai marii propovăduitorilor de Dumnezeu ?

Cu ce frumuseți de cântări vom lăuda pe Petru și pe Pavel, pe cei ce sunt aripile cunoștinței de Dumnezeu, care au zburat pe la margini și la cer s-au înălțat, mâinile Evangheliei harului, picioarele propovăduirii adevărului, râurile înțelepciunii, cornurile Crucii, prin care sprânceana demonilor Hristos o a surpat, Cel care are multă milă.” (imne din Antologhion)

Suntem liberi ?

Pe cât ni se pare că e firesc să ne dorim libertatea, pe atât ne e de greu să o definim, în condițiile în care cele mai multe păcate se săvârșesc, mai ales în perioada tinereții, în numele libertății ce ne-o asumăm.

Ce înseamnă să fii liber ? - Să nu mai dispună altul de tine ? - dar tocmai asta e „specialitatea” diavolului: te ispitește, îți propune, apoi îți argumentează și justifică păcatul, încât constați împreună cu apostolul Pavel: „nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc” (Rom. 7,19)- - Să nu depinzi de nimic ? - Dar libertatea trebuie să aibă efecte ! Până și Petru apostolul se interesa: „Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi?” (Matei 19, 27).

A fi cu adevărat liber înseamnă a te supune lui Dumnezeu. E singura robie care poartă cu sine adevărata libertate. A fi cu adevărat liber, înseamnă a te încredința purtării iubitoare de grijă a lui Dumnezeu. El este izvorul libertății noastre, căci ne-a creat după chipul Său, ca ființe libere.

Adevărata libertate înseamnă robie în raport cu Dumnezeu. Numai „Robul lui Dumnezeu” poate să cunoască și să își definească propria libertate.

Pr. Mihai Mărgineanu

Ce ne învață Petru și Pavel prin înțelesul numelor lor și prin schimbarea acestor nume prin convertire

Prăznuind acum în cinstea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, trebuie să primim de la ei și povățuirea cuvenită zilei, ca să nu prăznuim în deșert, ci prin prăznuire să învățăm cum să trăim creștinește, iubind. La Sfinții Apostoli totul este dator de învățătură: pilda vieții lor, ostenele în propovăduirea Evangheliei și mai ales scrierile lor de Dumnezeu insuflate, cu care și suntem îmbiați în fiecare an prin cele ce se citesc în biserică. Cine dorește, poate să tragă învățătură și din acest izvor îmbelșugat, dar adânc; eu însă vreau acum să-mi opresc luarea-aminte, împreună cu voi, la ceea ce e mai simplu și mai apropiat nouă, și anume la numele Sfinților Apostoli verhovnici, și să scot din ele, pentru mine însumi și pentru voi, o lecție pe ziua de astăzi. Va rog să ascultați.

În primul rând, pătrunderi cu gândul în noima numelor acestor Sfinți Apostoli: ce înseamnă numele „Petru” și „Pavel”, și de ce Domnul a rânduit ca ei să fie prăznuți împreună? „Petru” înseamnă „piatră”, și arată tăria, statornicia și neclintirea. „Pavel” înseamnă „mic”, și arată păcerea de sine lipsită de îngâmfare, defăimarea de sine și smerenia. Împreună, Petru și Pavel ne învață că trebuie să fim tari în credința și în viața creștină, dar totodată smeriți și defăimători de sine, și ne arată că nu trebuie să fim tari fără să fim smeriți, ci, dimpotrivă, cu cât este cineva mai smerit, cu atât este mai tare și mai neclintit în credința și în viața creștină. Cel ce clădește o casă face la început temelie adâncă: și în creștinism trebuie să ne adâncim prin defăimarea de sine, ca să ne întemeiem cu tărie în el și abia apoi să ne clădim casa mântuirii, așa cum ne arată Domnul, Care e temeliea mântuirii noastre – temelie pe care nimeni altul n-o poate pune – și Care, fiind mai presus de toate, S-a smerit totuși, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce. Astfel, smerenia este cea mai traică temelie a vieții și a virtuții creștine. De ce așa? Pentru că fără harul dumnezeiesc nu putem nici să gândim, nici să facem vreun lucru bun, iar harul lui Dumnezeu nu se dă celor încrezuți, care nădăjduiesc în puterile lor. Spre cine voi căuta, zice Domnul, fără numai spre cel blând și smerit, care tremură de cuvintele Mele? Ploaia se coboară de sus și adapă locurile joase: și smerenia atrage harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, iar trufia și nădăjduirea în sine îl fac să se îndepărteze. Aceasta este legea dreptății dumnezeiești: Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Nu cred că e nevoie să vă mai lămuresc, fraților, la ce îndatorează lucrul acesta, deoarece vedeți, fără îndoială, și singuri.

În al doilea rând, luați aminte la schimbarea numelor apostolice. Petru se numea înainte Simon, iar Pavel – Saul. Domnul le-a schimbat numele și pe Simon 1-a numit Petru, iar pe Saul – Pavel. Această schimbare a numelor arată schimbarea esențială care s-a petrecut în sufletele Apostolilor, pentru că Dumnezeu nu pune numele la întâmplare, ci în așa fel că prin punerea lor nu numai că arată schimbarea, ci o și face. La fel, fraților, primim și noi, toți creștinii, un nume nou printr-o schimbare esențială. Ne naștem, ca toți oamenii, din Adam cel vechi, și după acest Adam de pământ ne numim și suntem și noi de pământ, precum și acela era de pământ. După aceea însă ne naștem pentru a doua oară în Adam Cel nou – în Domnul nostru Iisus Hristos, și după Acest Adam Ceresc ne numim și suntem cerești, precum și El este ceresc. Creștinul se împodobește cu numele lui Hristos tocmai pentru că primește o viață nouă de la Hristos Domnul. Dacă este cineva în Hristos, făptură nouă este

(II Cor. 5, 17). Aceasta se săvârșește prin Sfințele Taine, și se săvârșește prin cuvânt. Odată cu cuvintele „se botează robul lui Dumnezeu”, moare omul cel vechi și se naște cel nou; odată cu cuvintele: „pecetea darului Sântului Duh” se pogoară și se întipăresc în ființa noastră noile puteri harice. La început, Dumnezeu, dând nume celor ce nu erau, le-a dat și ființare: și aici, cuvântul lucrător de taină pricinuieste în chip de taină ceea ce a plănuit Dumnezeu. Cugetând la asta, fraților, ce vom spune? Vom spune: „Mulțumim Domnului pentru darul Lui negrăit!”

Și atâta doar? Nu, ci potrivit numelui nostru să fie și viața noastră. Hristos, odată înviat, nu mai moare: și noi, odată renașcuți prin har la viața nouă, să începem a umbla întru înnoirea vieții (v. Rom. 6, 4). Dumnezeu, Cel mai înainte de veci, încă dinainte de întemeierea lumii ne-a numit pe noi ca să ne înfiez prin Iisus Hristos (v. Efes. 1, 4-5). Numindu-ne astfel însă, El tot atunci ne-a ales, altfel spus ne-a menit întru Sine ca să fim sfinți și neprihăniți înaintea Lui în dragoste. Așadar, fraților, fiind părtași chemării cerești, să umblați cu vrednicie după chemarea cu care ați fost chemați (Efes. 4, 1), ca altminteri să nu cadă și asupra vreunuia dintre noi mustarea: ai nume că trăiești, dar ești mort (Apoc. 3, 1). Numele nune este de folos singur. Trebuie să adăugăm la nume și fapta. Iudeii se laudau că sunt fii ai lui Avraam și se mândreau cu asta; Domnul ce le-a zis însă: Voi sunteți din tatăl vostru diavolul (In 8, 44). Și noi suntem de fapt așa cum ne vede Domnul, deși El nu dorește să ne vadă niciodată astfel. Numele nostru este cel de „creștini”, însă de fapt poate că unii dintre noi sunt păgâni, iar alții necredincioși prin felul lor de a gândi și de a trăi. Așa îl și vede Dumnezeu, și unul ca acesta poartă în chip de taină numele potrivit – bineînțeles, nu spre îndreptățire, ci spre mustrare. Să râvnim, deci, a fi așa cum Dumnezeu dorește să ne vadă pe toți în Domnul nostru Iisus Hristos, adică sfinți și neprihăniți în dragoste, precum ne-a și numit în El mai înainte de întemeierea lumii. Iar pentru asta, cel ce are de slujit, să slujească; cel ce are îndatorirea de a învăța, să învețe; cel ce este într-un post de conducere, să conducă; cine are îndestulare materială, să dea cu simplitate și altora; între noi să trăim în dragoste nefățarnică, urând răul și alipindu-ne de bine, să fim harnici cu osârdie, să ardem cu duhul, slujind Domnului prin rugăciunile de acasă și prin cele de la biserică. Îndeobște, potrivit Apostolului, nu trebuie să ne potrivim cu acest veac, ci trebuie să ne schimbăm prin înnoirea minții, deosebind care este voia lui Dumnezeu cea bună, și plăcută, și desăvârșită (Rom. 12, 2).

Dacă ne vom întocmi un asemenea fel de viață și vom fi statornici în el, biruind toate piedicile – atât cele din afară, cât și cele lăuntrice –, luați seama ce făgăduințe mari ne vestește Domnul: biruitorului îi voi da să mănânce din mana cea de taină, și îi voi da lui o pietricică albă, și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe decât primitorul (Apoc. 2, 17), și în continuare: cel ce biruiește va fi îmbrăcat în veșminte albe, și nu voi șterge nicidecum numele lui din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui (Apoc. 3, 5), iar în cele din urmă: pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu, și afară nu va mai ieși, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, al Ierusalimului celui nou, care se pogoară din Cer, de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou (Apoc. 3, 12). Ce poate fi mai presus de asta? Deci, cel ce are urechi de auzit, să audă. Amin!

(Sfântul Teofan Zăvorâtul)

Apostolul duminical

Romani 5, 1-10

1. Deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos,
2. Prin Care am avut și apropiere, prin credință, la harul acesta, în care stăm, și ne laudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.
3. Și nu numai atât, ci ne laudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare,
4. Și răbdarea încercare, și încercarea nădejde
5. Iar nădejdea nu rușinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă.
6. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși.
7. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară.
8. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși.
9. Cu atât mai vărtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie.
10. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.

Scurtă exegeză patristică - Sfântul Ioan Gură de Aur -

«„Deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos” (5, 1).

Dar ce vrea să zică prin cuvintele „avem pace”? Unii spun că ar fi vorba despre cei care ar fi dorit introducerea legii, însă mie mi se pare că el vorbește aici despre viața noastră. Fiindcă mai sus a spus multe despre credință, pe care a și pus-o ca superioară îndreptării prin fapte, apoi ca să nu creadă cineva că cele spuse sunt motiv de lenevire, a zis: „pace avem”, adică nu mai păcătuim de acum, nu ne mai reîntoarcem la cele dinainte, căci dacă am face așa, atunci avem să ne luptăm cu Dumnezeu, și nu pace.

„Dar cum – zici tu – este posibil să nu mai păcătuim? Cum mai înainte a fost cu putință?”. Dacă suntem răspunzători pentru atâtea păcate, dar ne-am izbăvit de toate prin Hristos, nu mai rămâne nici o îndoială că tot prin El vom putea sta în cele ce ne găsim. Nu este același lucru: a lua pacea care nu era, și a păstra pacea care era deja dată, deoarece câștigarea unui lucru este mai dificil decât păstrarea lui.

Cu toate acestea acel lucru dificil a devenit ușor, a devenit realitate. Așadar ceea ce este mai ușor, va fi pentru

noi mai lesne de împlinit, adică să păstrăm până la sfârșit cele date nouă.

Aici mi se pare că lasă a se înțelege nu numai ceea ce este ușor, ci și ceea ce este mai înțelept, fiindcă dacă ne-a izbăvit pe noi, cei ce eram dușmani și ne luptam cu El, apoi e mai înțelept de a rămâne în starea de izbăvire, și aceasta să I-o înapoiem drept plată, ca să nu pară că a împăcat cu Tatăl pe niște îndărătnici și nerecunoscători.

„Prin Care am avut și apropiere, prin credință, la harul acesta, în care stăm, și ne laudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu” (5, 2).

Dacă El ne-a apropiat de har încă pe când eram departe, cu atât mai mult ne va ține în acest har fiind aproape de El. Și acum tu te gândești, cum Apostolul pretutindeni pune la un loc acestea două, adică și cele venite de la Hristos, și cele din partea noastră. Acelea ce au venit de la Hristos sunt numeroase, variate și felurite, fiindcă a și murit pentru noi, ne-a împăcat și apropiat de Dumnezeu, și ne-a dat chiar pe cele de negrăit, pe când noi nu am produs nimic altceva decât credința, pentru care și zice: „prin credință”.

„Și ce spun eu, zice, că bunurile viitoare sunt vrednice de laudă? Chiar și relele de față sunt suficiente de a ne împodobi și a ne mândri cu ele”. De aceea a adăugat imediat: „Și nu numai atât, ci ne laudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare”(5, 3).

De aici poți înțelege ce fel sunt bunurile viitoare, dacă chiar și în cele ce par spre întristare noi ne laudăm și cugetăm lucruri mari. „Atât de mare este harul lui Dumnezeu încât, chiar în asemenea lucruri, noi nu găsim nimic neplăcut. În lucrurile pământești luptele sunt însoțite de ostenele, scârbe și necazuri, și premiile ca și cununile ne aduc plăcere; aici însă [în luptele duhovnicești] nu este așa, căci și strategiile noastre de apărare ne sunt plăcute, tot așa ca și premiile”. Fiindcă pe atunci ispitele erau mari, greutățile și necazurile erau în fiecare zi, pe când împărăția cerurilor era în așteptare, cu toate bunurile ei, de aceea cei mai slabi se moleșeau, fapt pentru care Apostolul le și dă premiul chiar de aici, zicând că în necazuri trebuie a ne și mândri, a ne și lauda. Și nu zice „trebuie a vă lauda”, ci „ne și laudăm”, atribuind sfatul de încurajare propriei lui persoane.

Apoi, fiindcă cele spuse s-ar fi părut poate străine și curioase, adică cel ce se luptă cu foamea, cel ce se găsește în lanțuri și munci, cel batjocorit și disprețuit, trebuie a se lauda găsindu-se în lanțuri și în munci, cel batjocorit și disprețuit, trebuie a se lauda găsindu-se în asemenea grele încercări, de aceea Apostolul le pune înainte un raționament cu adevărat filosofic. „Ba mai mult”, zice, „aceste necazuri sunt vrednice de laudă nu numai pentru cele viitoare, ci chiar și pentru cele prezente”. Într-adevăr, necazurile, prin ele însele, sunt un lucru bun. Și de ce oare? Fiindcă pregătesc și încurajează răbdarea. De aceea spunând: „că ne și laudăm întru suferințe”, pune și cauza, zicând: „știind că suferința aduce răbdare”. Vezi iar înțelepciunea lui Pavel, cum el întoarce vorba la cele contrare. Fiindcă scârbele și necazurile îi făceau pe ei a deznădăjdui chiar de cele viitoare, și-i descurajau cu totul, iată că Apostolul zice că trebuie a căpăta curaj și a nu deznădăjdui de cele viitoare: „Bine știind că suferința aduce răbdare, și răbdarea încercare, și încercarea nădejde, iar nădejdea nu rușinează” (5, 3-5).

Așadar, necazurile nu numai că nu distrug credința, ci chiar o clădesc. »

*Text cules de Vasilica Onofrei
Grafică realizată de Smaranda Enache*